

NĚKTERÉ OTÁZKY LETECKÉHO ZABEZPEČENÍ VZDUŠNÝCH VÝSADKŮ

Plukovník Jaroslav Hlaďo

V současné době zaujímají vzdušné a námořní výsadky čelní místo v teoretickém myšlení i při praktickém výcviku vojsk. Vojenská mysl čís. 4/1957 a 1/1958 přispěla k seznámení s touto tematikou z hlediska vševojskového. Poněvadž celá výsadková operace vyžaduje často těsné součinnosti mezi druhy vojsk, je třeba dosáhnout ještě hlubší vzájemné informovanosti jako předpokladu úspěchu při součinnosti i při jejím pozdějším bojovém provádění.

Na výsadkové operace se často díváme jako na zcela nový druh bojové činnosti. Výsadkové operace však nejsou tak novým druhem bojové činnosti, jak se na první pohled zdá. Posledních 23 let dává velmi četné příklady jejich různého a vcelku málo známého taktického i operačního použití. Věci tedy jen poslouží, uvedu-li některé minulé výsadkové operace se stručnou charakteristikou úkolů, které byly zpravidla nové a znamenaly obohacení vojenské teorie.

K prvnímu masovému vysazení výsadkových vojsk operačního charakteru došlo na kyjevském cvičení r. 1935. Angličané ani Francouzi si z těchto cvičení nevzali žádné ponaučení; odmítali možnost jejich úspěšného válečného použití. Ani shoz malých diversních skupin v německo-polské válce r. 1939 jejich názor nezměnil. Není proto divu, že se v následujících válečných letech Němcům při jejich použití podařilo dosáhnout plného operačního překvapení. Německé velení dovedlo utajeně vycvičit, technicky připravit tento nový bojový prostředek a ve válce ho použít. Západní spojenci nebyli na tento druh boje připraveni.

Němci vysazením vzdušných výsadků v Norsku předešli Angličany v obsazení rozhodujících klíčových míst (Oslo, Trondheim, Narvik) a zabezpečili tím následující úspěšné provedení výsadků námořních. Výsadkové operace v Norsku jsou charakteristické tím, že byly provedeny ve dne s cílem dosáhnout velkého psychologického účinku.

Na letiště Oslo byl výsadek shozen současně s očekávaným odmítnutím německého ultimáta norskou vládou. Neočekávaná rychlost provedení byla příčinou naprostého úspěchu — letiště padlo téměř bez jediného výstřelu.

V Holandsku shodili Němci během jednoho dne 10. května 1940 kolem s 12000 parašutistů. Zmocnili se četných mostů, propustí, křižovatek — zabránili jejich zničení a tím zabezpečili rychlý postup německých vojsk. Bojová činnost německých výsadkářů v týlu holandské armády donutila holandské velení vyčlenit značné síly pro boj s nimi — tím se značně oslabila síla odporu na frontě. Boj na frontě a v týlu holandská armáda dlouho nevydržela — po šesti dnech boje došlo ke kapitulaci.

V Belgii obsadili němečtí parašutisté přepravy přes řeku MAAS a tím umožnili rychlý postup motorisovaných divíí.

Parašutisté shození v prostoru pevnosti Liege opravovali rádiem palbu těžkého dělostřelectva. Útočili na pevnůstky ohňomety a granáty. Parašutisté-ženisté blokovali střelný pevnosti Eben-Emael.

Tento historický příklad v mnohém může být poučný i pro současnou dobu, kdy se výsadkových vojsk má užívat i v taktické hloubce obránce s cílem pomoci čelnímu úderu. Vzetí Eben-Emael totiž zcela dostačilo k tomu, aby rozsáhlý obranný systém opevnění v prostoru Liege padl. Ani ne celá četa parašutistů tím, že zničila elektrické instalace sloužící ke spojení a k obsluze děl, paralysovala činnost celého řetězu dalších pevnůstek. Tento fakt spolu s neočekávaným objevením se německých uniforem v samém srdci opevněného prostoru zničil schopnost belgických vojáků k odporu a vyřadil opevněný prostor, který byl považován za neproniknutelný. Cesta do Belgie byla otevřena.

Teprve ve Francii přišly první neúspěchy. Vysazené skupiny, početně slabší než tomu bylo v Holandsku a v Belgii, byly obličeny a zničeny. Výsadek vysazený v Campagni byl zcela likvidován.

Rozsahem a obtížností provedení se vyznačovalo dobytí ostrova Kréty, který po obsazení Řecka mohl ohrožovat blízký bok německých vojsk. Tato operace provedená s naprostou bezohledností ke ztrátám byla posledním velkým použitím výsadkového vojska. Němci tam doslova vybili své speciálně cvičené parašutisty a zničili speciální materiál do té míry, že ani do konce války nebyli s to ztráty nahradit.

Následující použití výsadků bylo na sovětské frontě. Zprvu vysazovali Němci do týlu sovětských vojsk menší skupiny parašutistů s úkoly diversními, hlavně v prostorech bývalé německé povolžské autonomní oblasti.

Sovětské velení v druhé světové válce navázalo na dávnou tradici výsadků. Rozsáhlá partyzánská činnost by nebyla myslitelná bez rozsáhlého použití výsadků. Parašutisté s diversním a zpravodajským úkolem byli vysazováni na našem i na jiném území Evropy již od roku 1942. V následujících letech války výsadky stále více nabývaly rázu partyzánského použití.

Typickým příkladem, jak je možno citelně zasáhnout týlové zásobování tankových armád, je příklad sovětských operací na rumunské frontě.

Sovětské parašutisté, kteří byli vysazení v Ploesti, v centru rumunského naftového průmyslu, vyřadili nadlouho největší naftový zdroj fašistického Německa a vážně poškodili zásobování tanků a letectva. Jiná skupina parašutistů tím, že zlikvidovala vyšší velitelství rumunských svazků, zmařila a oddálila jejich zasazení na Ukrajině.

Angličané a Američané dokázali ke konci druhé světové války, že se z minulosti hodně přiučili. Výsadky v Normandii, v Holandsku a v Německu svou početní mohutností znamenají navázání na sovětskou tradici z kyjevského cvičení v r. 1935. Tyto výsadky byly charakteru operačně strategického, měly závažné důsledky na průběh operací i války v celku.

Takové byly i následující výsadkové operace sovětských vojsk ve válce proti Japonsku. Sovětské velení v té době muselo splnit úkol co nejrychleji se zmocnit důležitých administrativně po-

litických a průmyslových středisek nepřítele. Za tím účelem byly prováděny velké výsadkové operace. Letiště Charbin, Cirin, Čaň-Čuň, Dajren, Port-Arthur byly vzaty výsadkovým vojskem.

Zásobování útočících vojsk municí, pohonnými látkami a potravinami na největší vzdálenosti — bylo dalším důležitým úkolem sovětského dopravního letectva v té době.

Kromě uvedených příkladů výsadků v zájmu a v součinnosti s pozemními vojsky byla během druhé světové války provedena řada vzdušných námořních výsadkových akcí. Na ty se v současné době silně zaměřuje výcvik americké armády. Koncem r. 1957 provedli Američané dvě kombinovaná vzdušná a námořní výsadková cvičení. Při jednom (v Dardanělech) bylo na „atomové“ připravený břeh ze 36 lodí pomocí vrtulníků vysazeno 7000 mužů; při druhém cvičení 1000 mužů bylo vysazeno pomocí 28 vrtulníků (na Dálném východě).

Krátký přehled nejznámějších výsadkových akcí ukazuje, že použití a boj výsadků je již známým bojem a že je dost příkladů pro jeho důkladné studium.

Podstatou tohoto článku je osvětlit si změny, které do tohoto druhu boje přinesly atomové zbraně a rozvoj letecké techniky. Věci již známé, jako je organizace nakládání, součinnosti apod., nebudou proto v článku opakovány (viz citovaná čísla Vojenské mysli).

Výsadková operace má z leteckého hlediska několik charakteristických údobí:

- přípravné údobí,
- nakládání,
- vzlet a let po trati,
- vysazení,
- letecké zabezpečení výsadku po vysazení na zemi.

V **přípravném údobí** provádí výsadkové vojsko i letectvo uložené jim práce odděleně. Práce odděleně se týkají úkolů, které jsou dány výcvikem té nebo oné složky pozemního vojska nebo letectva. Hlavní úkoly se budou týkat materiálního zabezpečení a plánování. Materiální zabezpečení může probíhat odděleně u složek pozemních i leteckých. Plánování výsadkové operace se děje společně.

Za **nejdůležitější prvek zabezpečení plánované bojové výsadkové akce** možno pokládat její utajení. Výstražným příkladem špatného utajení nechť slouží výsadková operace anglo-polských parašutistů u Arnheimu v Holandsku, kde přes 6 tisíc parašutistů odneslo svými životy lehkomyšlně prozrazené plánování.

Příslušníci výsadkového vojska jsou velmi drahý činitel. Na jejich výběr a speciální výcvik jsou vynakládány velké částky. Jejich morálně politická hodnota patří mezi nejlepší v armádě. Jsou to nejlepší kádry armády, a proto musí být provedena zvláštní opatření při jejich užití v boji. Nahrazení ztrát výsadkových jednotek není věc jednoduchá a krátkodobá. Časté použití těžé výsadkové jednotky v akci klade zvýšené nároky na fyzickou a nervovou soustavu bojujících, která je rychle opotřebovávána. Proto je-

jich užití v boji, který je nejobtížnějším druhem bojové činnosti — bojem v obklíčení, má být pečlivě staršími náčelníky uváženo.

Z těchto důvodů je nutno, aby byla vytvořena a přísně dodržována strohá nařízení pro utajení všeho, co se v přípravném údobí výsadkové akce provádí. Toho lze dosáhnout omezeným počtem důstojníků, kteří akci plánují, a dodržováním všech pravidel pro operační utajení.

Zásadou je, že veškeré práce v přípravném období koná nadřízený štáb těch leteckých a výsadkových jednotek, které bojovou akci provedou. Jinak hrozí nebezpečí, že letec při sestřelu věc prozradí, totéž se může stát při zajetí příslušníka pozemního svazku.

Pro zúčastněné letecké jednotky je celá výsadková akce běžným bojovým úkolem, na který není třeba žádné dlouhé přípravy. Pro dopravní letce to znamená obvyklou přepravu lidí v eventuální palbě prostředků PVO nepřítele. Pro stíhací a stíhací bombardovací letectvo je doprovod a ochrana výsadku také běžným bojovým úkolem. Materiální zabezpečení dopravního letectva i letectva bojového bude zajištěno leteckým týlem předem — bez vědomí bojových jednotek, neboli stejně jako u každé jiné připravované bojové činnosti a není důvodu při výsadkové operaci činit výjimky.

Nadřízené štáby jednotek, které se mají výsadkové akce zúčastnit, plánují věci z počátku zcela samostatně, později s přibráním několika jednotlivců od štábů vojsk, která výsadek budou provádět. Tito důstojníci se ke svým štábům nevracejí dříve než v době, která je určena k oznámení úkolu svazkům a k jejich přípravě. Tito důstojníci od vojsk v dostatečné míře zaručují, že hájí zájmy svých jednotek a že provádějí velmi pečlivě veškeré práce.

Nadřízený štáb musí v přípravném údobí zvolit vhodný prostor pro vysazení. Jeho pozemní i vzdušný průzkum musí být proveden nenápadně. Veškerá letecká průzkumná a fotografická činnost musí být naplánována do běžné letecké činnosti; osádky letounů nesmějí znát účel svých bojových letů.

Uvědomíme-li si, že výsadkový proud může být smeten atomovým vzdušným výbuchem, pochopíme strohost i všech následujících opatření. Na vlastním území nesmí být předčasně prozrazena letiště určená k nakládání, nesmí na nich být předčasně viditelně shromažďována letecká technika. Výsadkové jednotky se na odletová letiště přisunují až v poslední možný termín. Starším leteckým náčelníkem musí být učiněna všechna opatření k obraně celého nakládacího prostoru proti úderům ze vzduchu. Síť radiolokátorů musí být doplněna pro všechny výšky a možné náletové směry. Nakládací prostor bude chráněn prisunutými pozemními a vzdušnými prostředky PVO.

Starší vševojskový náčelník musí vydat odpovídajícím leteckému náčelníkovi požadavky týkající se nejen průzkumu ploch pro vysazení, ale i širokého prostoru kolem nich. Vzdušný průzkum musí přinést podklady pro zhodnocení prostoru z hlediska možných nepřátelských protiztečí, napadení zbraněmi hromadného ničení a dělostřelectvem. Tyto zhodnocené skutečnosti jsou pak podkladem pro podpůrnou činnost letectva v době provádění výsadku. Podle charakteru výsadku určí starší vševojskový náčelník velikost prozkoumávaného prostoru.

V údobí nakládání musí být zvýšena bojová činnost letectva, neboť v tomto údobí má nepřítel možnost několika atomovými údery zničit celý výsadek ještě před jeho vzlétnutím. Proto v tomto údobí ničí letectvo zjištěná nepřátelská letiště, radiolokátory a nejbližší pozemní zálohy v prostoru výsadku.

Tak například Němci před provedením vzdušných výsadků v Belgii a v Holandsku napadli 72 letišť v severní Francii a v Belgii.

Vzlét a shromáždění celého proudu je z leteckého hlediska obtížný úkol, neboť zatížené letouny a hlavně ty, které mají ve vleku kluzáky, jsou méně ovladatelné a musí být pečlivě řízeny pilotem letounu i pilotem kluzáku. Celá akce zformování je ztížena také podmínkou shromáždění, které je třeba provádět v přízemních a malých výškách.

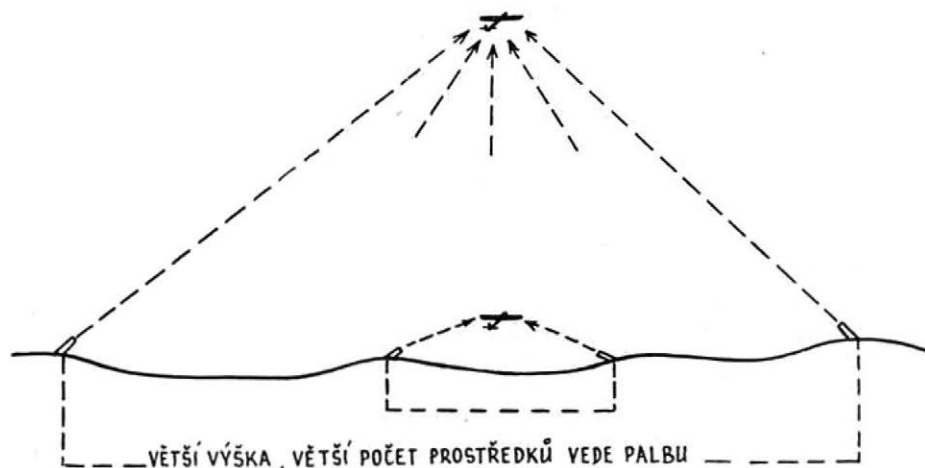
Následující **let po trati** je již snadnějším pilotním úkolem. Zásadně musí být proveden v takové výšce, která zabezpečí utajení letu po trati a zámyslu použití výsadku.

Výsadek má být uchráněn před údery ze vzduchu a před palbami se země. Proti úderům ze vzduchu bude uchráněn tehdy, nebude-li prozrazen. Toho se kromě jiných opatření také dosáhne co nejnižším letem, který má znemožnit zjištění proudu nepřátelskými radiolokátory. Rovněž proti palbám protiletadlového dělostřelectva je výsadek nejúčinněji chráněn nízkým letem. Je nutno si uvědomit, že nejlépe se střelcům u protiletadlových zbraní zamiřuje v úhlech blízkých 45° ; nejhůře v palbách kolmo vzhůru a pod úhel horizontu. To je další důvod nízkého letu: ztížit přesnost a dobu trvání paleb pozemních prostředků PVO.

Počet sestřelených letounů je také přímo závislý na počtu ran (a tím i hlavní), které současně vedou palbu. Čím nižší bude let proudu, tím méně hlavní je schopno vést současně palbu. Schéma názorně osvětluje tento problém.

Táž zásada co nejnižšího letu musí být zdůrazňována i při přeletu fronty, hlavně její taktické hloubky, kdy lze očekávat nejintenzivnější pal-

MOŽNOSTI PROTILETADLOVÝCH PALEB PROTI VÝSADKU V ZÁVISLOSTI NA VÝŠCE LETU

by se země. V tomto údobí dochází k součinnosti s dělostřelectvem všech ráží a dostřelu, neboť bezpečnost výsadku vyžaduje umlčení všech nebezpečných palebných prostředků nepřítele. V současné době nám umožňují atomové zbraně tento úkol lehce a dobře vyřešit. Dnes není již třeba k prostoru přeletu fronty stahovat masu dělostřelectva, 4 až 6 atomových pum stačí k tomu, aby bylo vytvořeno v celé hloubce nepřátelského hlavního pásma obrany bezpečné průletové pásmo.

Šířka tohoto pásma při přízemním letu do výšky 500 m bude 1500 m, při výšce letu do 1000 m bude 3000 m. Přízemní let zmenšuje také nebezpečí vzdušného úderu atomovými prostředky vzhledem k nebezpečí pro nepřátelská vojska.

Během letu je třeba se vyhnout obtížným manévřům ve směru a výšce. Jednak proto, že se výsadkový proud může „rczházet“, jednak proto, že se stoupáním zmenšuje rychlost letu a tím se dává nepříteli delší čas na odvetné akce. Změny ve směru letu je nutno provádět se zřetelem ke klamání o prostoru vysazení (shozu). Tyto změny se provádějí do 30°.

Výsadkový proud je po celou cestu chráněn stíhacím doprovodem. Stíhací bombardovací letectvo chrání proud i zespodu proti palbám se země. Stíhací letouny přímé ochrany nesmějí se dát od proudu odlákat. Pro boj na větší vzdálenosti od proudu jsou určeny zvláštní skupiny stíhacích letounů, které letí nad proudem a po jeho stranách. Zvláštní početně slabé skupiny (roje) jsou rozmístěny nad proudem až po hranici dostupu, aby bylo čeleno průniku jednotlivých nosičů atomových zbraní ve velkých výškách, a následujícímu bombardování ze střemhlavého letu.

Provedení stíhací ochrany bude podstatně jiné, než bylo v minulosti. Důvody jsou ve velkém rozdílu v rychlosti soudobých stíhacích letounů a výsadkového proudu.

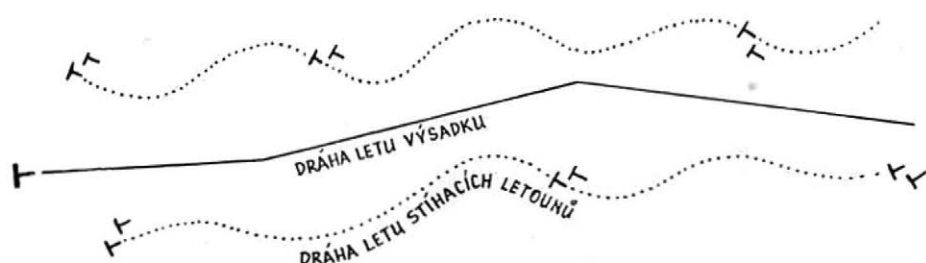
Soudobé stíhací letouny nemohou zpomalit svůj let na rychlost výsadkového proudu, provádějí proto zatáčky, ale ty je nebezpečně vzdalují od výsadkového proudu, a snižuje se tím kvalita ochrany. Tento problém lze vyřešit organisováním „průletové ulice“, kdy jednotlivým skupinám stíhacích letounů jsou určeny prostory, v nichž ručí za to, že jimi k proudem nepronikne žádný nepřátelský stíhací letoun.

Obdobně se řeší i výškové zajištění. Někdy u nás praktikované přelétávání stíhacích letounů nad proudem není vhodné, poněvadž se může stát, že se obě skupiny doprovodu octnou na jedné straně proudu, zatím co druhá strana proudu není chráněna vůbec.

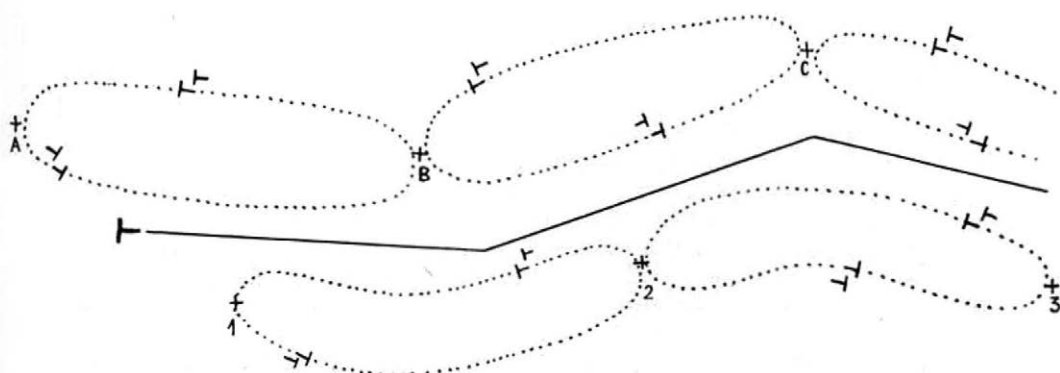
Zásadně — každá stíhací skupina musí přesně znát, za co ručí, například levý bok, pravý bok — nebo čelo, zad výsadkového proudu, přehrazuje od A do B apod.

Vysazení (seskok) se provádí na prostor předem přesně „připravený“. Extrémní snaha vysazovat běžné příslušníky střeleckých útvarů do sestavy nepřátelských vojsk je nereálná a neobstojí. Nelze přistávat nebo provádět seskok, kde nebyly umlčeny palebné prostředky nepřítele. Umlčení se dosáhne palbami dělostřelectva, leteckým bombardováním; v současné době je neekonomičtější a nejjednodušším prostředkem vzdušný výbuch atomové pumy.

DOPROVOD VRTULOVÝMI STÍHACÍMI LETOUNY

DOPROVOD REAKTIVNÍMI STÍHACÍMI LETOUNY

Pět až deset minut před provedením vysazení (seskoku) přilétávají do prostoru vysazení bombardovací a stíhací bombardovací letouny a ničí ty cíle, které mohou provedení výsadku ohrozit. Především útočí na ta letiště, z kterých lze očekávat nejdříve zásah, tj. na letiště nepřátelských stíhacích letounů a bombardovacích stíhacích letounů. Za 1 až 2 hodiny je nutno provést úder na vzdálenější letiště bombardovacího letectva, které v této době bude již v pohotovosti k odvetnému úderu proti výsadku. Námitky, že tato letecká činnost dříve provedená než vysazení prozradí celou akci, nemají opodstatnění, neboť výsadkový proud v oné době již přelétává frontu a je již nepříteli znám.

V této době se další letecké prostředky spotřebují na intensivnější průzkum a na údery proti nepřátelskému dělostřelectvu a bezpilotním prostředkům.

Vysazení vzdušného výsadku se proti minulosti také do určité míry změnilo. Poněvadž atomová puma je nejúčinnější zbraní proti již vysazenému výsadku, který není tak důkladně chráněn zákopy, jako jsme zvyklí uvažovat v obraně, měl by při výbuchu atomové pumpy značné ztráty. Proto je v současné době třeba výsadek shazovat (vysadit) na rozsáhlejším prostoru, na dominujících terénních bodech a zamezit tak jednorázové jeho zničení.

Bojová činnost výsadku musí být nejvýše aktivní. Špatná organizace, nepředvídatost, pomalost, přechod k pasivní obraně mohou být příčinou zničení výsadku. Z tohoto hlediska musí být veden i výcvik výsadkových vojsk a letectva.

Stíhací ochrana prostoru vysazení musí trvat tak dlouho, až je výsadek na zemi zorganizován a schopen sám protivzdušné obrany. Tato ochrana je celokruhová a je prováděna se silným rozvrstvením stíhacích letounů do výšky. Často bude sahat až do výšek dostupů.

Zjištění pozemních vojsk nepřítelů a z počátku samostatný boj letectva s nimi, později v součinnosti s vysazenými vojsky záleží na velikosti výsadku a na velikosti protivzdušné obrany. Součinnost s letectvem musí být zabezpečena přítomností orgánů letectva s pojiťky u vysazených vojsk. Tento orgán má možnost dohovoru s podpůrnými stíhacími letouny i se stíhacími bombardovacími letouny a zabezpečuje přímou leteckou podporu výsadku. Navedení na cíl se provádí podle kódované mapy význačných vztahných bodů.

Letecká ochrana a podpora musí v neztenčené míře trvat tak dlouho, dokud výsadek nesplní svůj bojový úkol, tj. do doby spojení s útočícími pozemními vojsky nebo do doby, kdy dělostřelectvo daleké donosnosti je s to výsadek podpořit svými palbami, nebo do jeho plánované evakuace vzdušnou cestou (u výsadků se speciálním krátkodobým bojovým úkolem).

Letecká podpora výsadku musí být plánována po dvou liniích. Jednak je nutno zabezpečit přímou podporu bojujícím jednotkám (skupinám), jednak je nutno izolovat prostor proti přísunu protivýsadkových záloh nepřítelů.

Podporu boje provádějí bitevní typy letectva. V poslední době se uvažuje i o vyzbrojení organických vojskových letounů. Isolace prostoru bude samostatnou bojovou činností letecké armády a bude plánována zároveň s podporou vojsk, která útočí čelně a mají se s výsadkem spojit.

Je zásadou, že úkol pozemních vojsk, které se mají k výsadku probít, je úkol prvořadý a nesmí být nikdy měněn. Také v tom se někdy chybuje a výsadek operačního významu zůstává déle osamocen, než bylo plánováno.

Zásobování a odsun raněných bude se provádět počínaje první nocí. Převážně bude k tomu použito vrtulníků a lehčích typů letounů. Jestliže se objeví naléhavá potřeba provést některé úkoly materiálního zabezpečení i ve dne, musí být obdobně postupováno jako při ochraně výsadkového proudu.

Při všech vpředu vyjmenovaných výsadcích bylo uvažováno, že byly provedeny dopravními letouny a kluzáky.

V současné době přineslo technické zdokonalení vrtulníků do výsadkových operací určité změny. Rychlost proudů zůstala stejná. Změnily se vzdálenosti prostoru nasednutí. Dopravní letouny a kluzáky potřebují dlouhá letiště, která se nedají zcela a po dlouhou dobu utajit. Jsou proto v hloubce 200 km i více za frontou.

Vrtulníky znamenají úplný zvrat po této stránce. Výsadková vojska nejdou již k přepravním prostředkům, ale vrtulníky jdou k přepravovaným jednotkám. Tato okolnost dává větší možnosti pro utajení výsadkových

akcí a k provedení překvapení. Nasednutí lze provádět blíže k frontě do vzdálenosti 50 km. Tím se zmenší doba letu a ztíží nepříteli provedení různých odvetných akcí.

Nezměněná malá rychlost výsadečkového proudu jako v minulosti a zlepšené protiletadlové prostředky byly by stálým nebezpečím při přeletu fronty. Je pravda, že atomová puma zmenšuje toto nebezpečí, ale i přesto není tento problém zcela dořešen. V technice vývoje vrtulníku jsou proto podnikány zkoušky s jakýmsi „palebným vrtulníkem“, který by byl vyzbrojen velkým množstvím raket a kulometů. Jeho hlavní úkol by byl — umlčovat pozemní palebné zdroje. Tyto vrtulníky mající stejnou rychlost jako výsadečkový proud, do kterého jsou zařazeny, umožnily by klidnější přelet a konkrétnější obranu než doprovodné rychlé typy bombardovacích stíhacích letounů. Takové zkoušky jsou prováděny ve velké míře ve Francii. Vrtulníky nesou až 120 neřízených raket, které spolu s kulomety a s několika řízenými raketami představují mohutné palebné prostředky, které jsou s to splnit očekávaný úkol.

Tolik k perspektivám vývoje.

Z á v ě r

Se stále rozsáhlejším použitím vzdušných výsadek je třeba v současné době počítat jako s faktem. Poněvadž výsadek je možno poměrně lehce zničit soudobými zbraněmi hromadného ničení, musí být důkladně letecky zabezpečen, což vyžaduje značných leteckých sil, a jeho taktika musí se nové situaci přizpůsobit.

Boj výsadku na nepřátelském území je zvláštním druhem bojové činnosti a vyžaduje krajní vypětí fyzických i morálních sil vysazených vojsk. Nelze dělat rovnítko mezi výsadečkovým vojskem a normální pěchotou, která za současného stavu může parašutisty jen vystřídat.

Vzdušný výsadek bude úspěšný jedině tehdy, budou-li zachovány všechny zásady utajení a překvapení. Nejlepší dobou pro přelet a vysazení je noc a svítání.

Atomové prostředky znamenají pro výsadek zvýšené nebezpečí na jedné straně, na druhé straně mu bezpečně pomáhají přeletět bez velkých ztrát nejsilněji obsazená pásma nepřátelské obrany.

Obtíže, které vznikají při doprovodu výsadku stíhacím letectvem, mají být odstraněny bojovým použitím silně vyzbrojených vrtulníků.

Provedení vzdušného výsadku je věcí široké spolupráce pozemních vojsk a letectva, často za pomoci hlavního velitelství.

Historické příklady nesmějí být brány jako celek, nýbrž musí být studovány pro svoje různé operační a taktické pojetí. Jejich podrobné studium může obohatit teoretické myšlení v tomto směru bojové činnosti vojsk.

Studijní podklady: *Vozdušnyj flot 1944*

Velitelské shromáždění velitele letectva 1958

Bojové zkušenosti

Přednáška VA KG

Flight 1957

The Axis Grand Strategy